

Vølvens vej – Flammesværdet

af Anne-Marie Vedsø Olesen

Kapitel 1

Snefnug flyger hen over himlen, rasler ned gennem nøgne trækroner, drysser på skovbunden, der er hvid som en strå døds hud når Nidhug har udsuget blodet. Birketræer higer mod skyerne, mod den skjulte sol, desperate efter varme og lys. Men solen er kold selv når den er fremme. Frosten bider. Istænder gnaver i rødder, stammer, kogler og kapsler, i misteltenens vinterbær der hænger i snylteklaser på grenene.

Klaserne ligner sammenklumpede øglereder. Sneen hviler på misteltenen i lag der er mange gange tykkere end de spinkle grene og små bær, og alligevel er den massive snemængde fint formet efter grenenes mindste detaljer, som den forstørker med sin hvide ynde. Fortryllende åndepust fra Niflheim. Snehild kniber øjnene sammen og kaster spejdende blikke gennem skoven.

Den hvide birkebark forsvinder i sneens dobbeltsyn, hvid blindhed, kun barkens sorte pletter hænger tilbage som ormehjerter, frit svævende i den vinter der altid har boet i hendes sind, lige siden fødslen blandt norner og snestorme. Nidhugkloen på Snehilds sejdstav lyser kraftigt. Snehild ved at det betyder fare.

Gildingen Vebjørn sidder bag på hesten. Han læner sig op ad hendes ryg, svag af det sår han fik i kampen mod aserne. Hesten skridter besværet gennem skovbundens tykke snelag. Bagved følger Berghild og Asdis på Berghilds hoppe, Grane, og bagtroppen dannes af jægeren Rune med den lille tyv Birk. Kragen Kraka skutter sig på Berghilds skulder. Snehild siger ikke noget om sin fornemmelse af fare.

Hvirvelstrømme af tider og veje suser forbi hende, farvede stier som sejdrejser i oververdenen, som spurten i Heimdals regnbuetunnel, hun må kæmpe for at holde fast i den virkelighed hendes fæller befinder sig i, vildskoven, ridtet sydpå mod Vallev.

Er hun ved at miste grebet, risikerer hun at hendes vølvævner opsluger hende, og hun fanges i fortid og fremtid og nettet af fremmede skæbner? Hun kan så meget nu – måske for meget – hun har besøgt næsten alle Yggdrasils riger. Kun asernes Asgård har hun ikke været i. Men hun har mødt sin far, asernes konge, Odin, og hun har rejst med Heimdal på Bifrost.

Pludselig skræpper Berghilds krage og bryder vildskovens trykkende stilhed. Lyden føles upassende, som om Kraka vækker noget foruroligende. Selskabet har fulgt Snehild tavst, men nu råber også Birk op, han er utålmodig, hvornår kan de holde hvil, hvornår er de fremme? Rune beder ham holde kæft.

Sneen suser ned over dem, fnuggene er små og hårde, fremtider lyner ishvidt omkring hende, forude ligger Nidhugkloens grønne lysvej til Vallev, de er seks mennesker, tre heste og en fugl, på vej til landsbyen hvor Kragedronningen vil skabe en bedre verden.

Nej, alligevel ikke, ukvemsord får klinger til at glimte, blod farver sneen, farer lurere både blandt dem selv, blandt træerne, blandt nornerne og Lokes uhyrlige afkom, truslerne er vildere og mere grusomme end noget, Snehild nogensinde er stødt på, ser hun ikke Rune sprætte Birk op med sin jægerkniv, gildingene Vebjørn vågner op og kommer i tanker om Berghilds alt for hårde straf, han er parat til at skære hendes hals over, mor Asdis fortryder at hun nogensinde har født så sært et snebarn, Asdis frygter Snehild nu, har gjort det lige siden Snehild huggede hovedet af Alrun.

Asdis er parat til at forgifte sit eget barn. Snehild gisper. Alt for mange forfærdelige fremtider vrider sig som sneorme gennem hendes øjeæbler. Skoven ændrer karakter. De lægger birkeskoven bag sig og rider ud i en lysning. Snehild standser op. Forude lurere mægtige egetræer, gamle som urjætter, med roddybe hjerter og årringe der har bevidnet stjernefødsler. Berghild rider op på venstre side af hende.

Snehild fornemmer hendes vurderende blik. Berghild er deres anfører selv om det er Snehild der viser vejen.

"Skal vi søge ly?" spørger Berghild.

Hun hæver blikket og misser mod de små fnug der flyger ned over dem. På højre side af Snehild rider Rune frem. De tre heste tripper uroligt på række nu. Frostånden står fra deres muler, de slår med hovederne.

"For Helheim, det er koldt," udbryder Birk.

"Skvat." Vebjørn virker friskere.

"Vi er langt." Asdis ser sig om. "Jeg kan genkende egeskoven."

Snehild hører en hvislen. Lyden gemmer sig i sneens susen, men hun aner truslen, der er gift i den hvislende lyd.

"Vi fortsætter," siger Snehild med fast stemme selv om hun føler sig alt andet end sikker.

De sætter hestene i bevægelse og rider ind i egeskoven. Kraka skræpper, Berghild hvisker noget til fuglen. Over dem strækker krogede, tykke egegrene sig, snehimlen ligger gemt oppe over trækronerne, og til at begynde med forekommer skovtaget at være en beskyttelse; den hårde flygen bliver til en stille dryssen.

Dunkelheden svøber sig om dem, egetræernes grene er som troldearme, deres mægtige stammer er Vanaheims dysser over en fortid som kun Urd husker. Det knager over deres hoveder, Snehild kigger op. En uro går gennem trækronen, troldearmene begynder at bevæge sig.

"Pas på!" råber Vebjørn bag hende.

En af grenene hamrer ned mod dem, Snehild når at rykke sin hest til siden. Den tunge egegren smadrer i stedet hen over Berghild og Asdis og fejer dem af Grane, de to kvinder lander i sneen, begge med ansigterne nedad. De bevæger sig ikke. Snehild glider rædselsslagen af hesten.

Hun ser at kragen også ligger ubevægelig på skovbunden, dens vinger er spredt ud til siden. Krakas fuglehoved er en uformelig klump.

"Duk jer!" Vebjørn har trukket sit sværd.

Rune og Birk glider af deres hest, Snehild haster hen til Berghild og Asdis, hun smider sejdstaven fra sig, der er rødt omkring hendes mors hoved, det er ligesom Krakas, den hvide sne bliver mere og mere rød, blodet siver ud i verden, breder sig i floder og søer, gennem is og blod og ild vil verden forgå, gennem ulvegab og ormebid.

Hele egetræet bevæger sig nu, det er som om en storm raser gennem trætoppen og rusker kronen. Vebjørn hugger sit sværd i en angribende gren, Rune skyder en pil i træets stamme.

”Mor,” siger Snehild og forsøger at vende Asdis om.

Hun ved at Asdis er død. Hun har lyst til at skribe, men standser sig selv. Tumulten af følelser er ikke kun unyttig, den er farlig nu hvor der frem for alt er brug for fornuft og handlekraft. I stedet griber hun Nidhugstaven og tænker på vismanden Faxe og roen i den driftsløse tilstand dengang hun sank gennem grottesøens klare vand. Hun retter sin opmærksomhed mod Berghild.

Berghild må ikke også være død, kan ikke være død, hun har set Berghilds betydning. Kragedronningen der har mistet sin krage, det er helt forkert, skæbnetrådene er i færd med at væve et makabert vrangbillede. Er hun ved at miste forstanden?

”Berghild!” Snehild rusker i hende og får med møje vendt den store krigerkvinde om.

Berghild slår øjnene op. Hendes brynje har modstået stødet fra den hadske gren. Så ser Berghild Asdis og Kraka og blodet i sneen. Rasende rejser hun sig og trækker et sværd fra dobbeltskeden på ryggen. Hendes blik er mørkt, Snehild aner hendes sorg og rammes af dårlig samvittighed over ikke selv at føle så stærkt. Noget på Berghilds ene klinge flammer op, Snehild opdager til sin forbløffelse at det er en runeristning.

”Hævnen er retfærdig!” råber Berghild næsten euforisk og svinger af al kraft flammesværdet ind i egetræets tykke troldearm af en gren.

Som en gudeøkse hugger flammesværdet grenen over. Den lander i sneen ved siden af Asdis og kragen, egen brøler og ryster sin krone. Rune sender endnu et par pile ind i dens stamme. Så angriber Snehild med Nidhugstaven, hun hakker klospidsen ind i barken. Med ét bliver den mægtige eg helt stille. Træet står ubevægeligt.

”Kraka, du er hævet!” Berghild løfter flammesværdet.

Runernes glød fortager sig langsomt indtil klingen glimter som blå is.

”Der er mere rumsteren i skoven.”

Birk peger ind i den mørke egeskov. Vebjørn, der endnu står med sværdet i hånden, vender sig over mod Snehild.

”Din mor?”

Snehild ryster på hovedet. Hun mærker tårer presse sig på, men tvinger dem et andet sted hen, de er isblomster der vil pynte hendes mors hoved, en smuk krans af frossen gråd.

”Sneen bevæger sig.”

Rune lægger endnu en pil på buen. Han sigter ind mod skovbunden.

”Hvad ser du?”

Berghild stirrer anspændt. Hun ved at jægeren har det bedste syn. Snehild hører igen hvislelyde. De minder hende om et eller andet. Hun har hørt den hvislen før. Endelig får hun også øje på bevægelserne i sneen. Det er som mosegrisenes tunneler, bare større og gennem sne, de glider hen mod dem, sneen løfter sig i tykke baner, fordeler sig i en kreds omkring selskabet.

Hestene vrinsker, springer hen over snehævningerne og flygter. Så husker hun hvor hun har hørt hvislelydene. I samme øjeblik løfter de syv kæmpeorme sig fra sneen. De er sorte med grå mønstre på ryggen. Niflheims syv enorme hugorme, dragen Nidhugs hjælpere! Hvordan er de kommet ind i vildskoven?

Ormene hvæser, rejser sig på halerne og stirrer på dem med gule øjne gennem den flygende sne. De er højere end selskabet som de har omringet.

”Ryg mod ryg!” beordrer Berghild.

Vebjørn, Snehild, Rune, Birk og Berghild stiller sig med dragne våben mod kredsen af slanger. De er fem mod syv. I den blodige sne ved siden af ligger Asdis og Kraka. Ormene hvisler og spiller med tungerne, gift drypper fra deres hugtænder, de svajer faretruende over dem. Snehild forsøger at genkalde sig slangernes navne og galderen hun kvad dengang i Niflheim.

Goin og Moin, Gråbag ... Det er så lang tid siden. Det var hendes første virkningsfulde volve-galder; magten i at kende navne, hvordan hun fortryllede hugormene til ro. Men hun husker dem ikke længere.

Den vældige gråskællede slange ved siden af hende hugger ud mod Berghild, den sætter tænderne i krigerkvindens hals, Kragedronning, nu dødsdrager, tvesværdet på vej mod riger af rimfrost og tåge og stråddødes evige regn, og der er isbjerge og lavaspyende vulkaner, sne og røg, det er dobbelthedsens sejlene ragnarok, oversvømmelsen af undergang i is og ild. Frosten. Frosten.

Kapitel 2

”Snehild, vågn op!”

Nogen ruskede i hende. Hun vågnede brat og så op på sin mor.

”Drømte du ondt? Dit råb var fuldt af smerte.” Asdis betragtede hende bekymret. ”Nu skal jeg hente et tæppe. Du ryster jo af kulde.”

Snehild glippede med øjnene, et øjeblik forvirret af drømmen. Så sivede den bort, hun vidste hvor hun var, hun var i sikkerhed i Vallevs kvindehus. Det var lykkedes selskabet at nå tilbage til Vallev med alle i live. Hendes mareridt var ikke virkeligt. Erkendelsen gjorde hende ikke mindre ør, mindelser om de voldsomme billeder skøjtede stadig rundt i hende.

Hun tog et par panikslagne indåndinger. Syner, virkelighed og drømme var begyndt at flyde sammen på det seneste. Hun var ved at miste grebet. Det gjorde hende kvalmende angst. At være volve var det eneste hun havde. Hvis hun ikke magtede sine evner, var hun ingenting. Snehild fattede sig, vejtrækningen blev igen rolig. Hun så sig omkring.

Rummet var oplyst af ildsted, tællelys og små bålskåle. Gulvet var overstrøet med halm, og kvindernes få ejendele lå spredt på deres lejer langs væggene. En gruppe kvinder sad ved ildstedet og syede. De

sad ganske nær for at holde varmen, træhusets sprækker var ikke tætnet, og Snehild kunne mærke vinterluften trække.

Hun følte sig gennemkold, gulvkulden var trængt op gennem hendes leje af halm og skind. Hendes ånde dannede frostskeer selv om hun befandt sig indendørs.

”Her.” Asdis lagde et fåreskind omkring Snehild. ”Berghild har beordret, at der bliver bygget flere indendørs ildsteder i alle husene. Vi får snart et til her i kvindehuset. Hun har også sendt en flok mænd ud for at hugge mere brænde.”

Det var en halv måne siden de var ankommet til Vallev, forfrosne og sultne, og Berghild var med det samme gået i gang med at lede landsbyen. Snehilds beundring for krigerkvinden voksede. Asdis lagde flere kviste i den lille bålskål ved siden af Snehild. Flammer blussede op.

”Jeg må tale med Kragedronningen i dag.”

Snehild rakte ud efter sin sejdstav. Hun vidste at hun lød bestemt, at hun talte med en myndighed Asdis ikke var vant til. Det var en kamp at lyde selvsikker denne morgen. Men der var ikke andet at gøre. Hun måtte tage sig sammen og udstråle vølvkraft. Hun var ikke længere sin mors datter, hun var vølven Snehild Gråulv, hendes færd gik hinsides menneskenes verden.

Berøringen af staven sendte en sitren gennem hende. Det gjorde hende endnu mere sikker på at hendes plan var rigtig. Hun måtte tage afsked med Berghild. Et grønt lys blussede op i Nidhugkloen og døde ud igen. De hørte ubrydeligt sammen, hvidevølven og den sejdstav som dværgekvinde Lynghejd havde smedet.

”Måske skulle du spise lidt først,” foreslog Asdis forsigtigt.

En trækning gled hen over morens ansigt. Hun virkede ubekvem over datterens magt. Snehild rejste sig, tog sin brynje på og spændte klingen Snehug om livet. Stålbrynjen var det eneste beklædningsstykke hun ikke havde sovet i. Alle sov fuldt påklædt i vinterkulden og med så mange tæpper og skind over sig som muligt. De gik sammen hen til ildstedet, fra gryden fyldte de to træskåle med grød og satte sig på et par taburetter blandt de andre kvinder.

Manglen på mad var tydelig. Grøden var tynd, næsten kun en suppe.

”Det kan ingen overleve på i længden,” sagde Asdis da hun havde smagt den. ”Når vi ikke har mere korn, må vi finde flere nærende rødder.”

”Jægerne nedlægger alt hvad de kan,” sagde kvinden ved siden af.

Hun var lille og mager, med et hærget ansigt. Hendes hænder arbejdede hurtigt og kyndigt med syningen. Hun sad med et par vanter som hun var ved at fore med endnu et lag uld.

”Harald beordrede et får slagtet mens Berghild var væk,” sagde en ung kvinde, der holdt om sin gravide mave. ”Jeg har brug for kød i min tilstand.”

Det fik flere til at komme med misbilligende ytringer, og snart gik snakken livligt om det rimelige i at slagte husdyr og måske endda rideheste for at overleve. Lyden af deres stemmer summede fjernt om Snehild. Dønninger af syner bølgede i hende, et virvar af fortider og fremtider, af skæbner der fildrede sig ind i hinanden.

Jættekvinden Hyrrokin havde i sin tid advaret hende om at vælver der ikke kunne kontrollere deres syner, blev sindssyge. Hun rejste sig, tog Nidhugstaven, hun havde lagt fra sig på gulvet, og stak den i ryghylstret. Det var på tide at handle. Alle omkring ildstedet tav. De kiggede op på hende med ærefrygt. Også Asdis.

Hun kendte reaktionen efterhånden. Hendes udseende med ulvekappen, brynjen, sværdet og sejdstaven, det hvide, krusede hår der stod om hendes hoved som mælkebøttens frøstand, fik folk til at stirre. Det var imidlertid blot noget ydre. Det var magten i hende der gjorde dem tavse og ærbødige; fornemmelsen af hendes kraftfulde magi.

De anede ikke at hun følte beherskelsen smuldre, de så ikke hendes tvivl. Usikkerheden omkring de alt for mange skæbneveje hun kunne fortabe sig i, den vanskelige styring af oververdenens stier. Snehild vidste at hun aldrig måtte vise det. Der var ikke plads til svaghed i hendes skæbne.

"Kan du se om det bliver en dreng eller en pige?" lød det forsigtigt fra den gravide. Hun kiggede forventningsfuldt op på Snehild.

"Plag ikke vælven med ligegyldigheder!" sagde den hærgede syerske. "Fortæl os hellere, store hvidevølv: Hvornår mildner vejret? Er guderne vrede?"

Flere begyndte at stille spørgsmål. Snehild mødte sin mors blik. Anede hun et glimt af stolthed i Asdis?

"Giv nu min datter fred," sagde Asdis. "Snehild Gråulv har andet at tænke på end kvindesludder."

Snehild nikkede en tavs tak til sin mor. Så forlod hun gruppen om ildstedet og åbnede kvindehusets knirkende egetræsdør. Frosten stak i ansigtet, da hun trådte udenfor. Morgenen var mørk, stjernerne glimtede stadig. Omkring hende lå hytter og større træhuse. Fra stalden lød rumsteren og dyreløyd; der blev sikkert malket, Berghild havde fortalt at Vallev havde en lille kvægbestand.

Snehild kiggede op i himlen. Mod syd kunne hun se stjernebilledet Friggerokken med de tre klare stjerner i midten. Det forekom hende at de sitrede, at de var levende, bevægelserne fortsatte udad som ringe i vandet. Nu dansede alle stjernerne, den mørke morgenhimmel var fuld af liv, lå Asgård dér, i himlen, hørte hun ikke Odins kald, Heimdals kald, Lokes kald?

Det var som om en stjernekrug sad i hende, som om Asgård trak i hende. Om det var skæbne, vidste hun ikke, kun at hun måtte stå imod, holde fast. Hun måtte ikke drukne i syner hun ikke selv havde hidkaldt, jorden måtte ikke forsvinde under hendes fødder. Hun stampede hårdt i den frosne jord. Hun var her, i Vallev, i Midgård.

Morgenstjernerne blev stille og blegnede. Daggryet var på vej. Snehild pustede varm ånde på sine hænder og fortsatte hen mod høvdingegården. Der var ikke desto mindre sandhed i Asgårds urolige kald. Hun måtte bryde op og rejse videre. Hun måtte genvinde kontrollen. Den rette til at hjælpe hende måtte være hendes far, asekongen Odin. Men først skulle hun tale med Berghild. Og skaffe sig et par velforede vanter.

Hun gik forbi hytter, ikke mange var udendørs i kulden, men der kom røg fra ildsteder. Henne ved laden gik døren op. En gruppe mænd trak en kærre ud. Der lå økser på vognen. Hun gættede på at de skulle ud at hugge brænde.

"Vebjørn," sagde hun og hilste på den største, der gik forrest og trak kærren.

"Snehild."

Han nikkede kort. Det tætte, tavse ridt på turen til Vallev, hvor han havde siddet bag på hendes hest, havde gjort dem trygge ved hinanden. Det så ud til at gildingene var kommet sig over sine sår. Hun havde en smule dårlig samvittighed over ikke længere at føle modvilje over for Vebjørn. Han havde trods alt voldtaget hendes mor.

Men han havde båret straffen og siden opført sig anstændigt. Snehild nåede frem til høvdingegården, åbnede døren og trådte ind. For enden af salen stod Berghild på en stol. Hun havde Kraka på skulderen – fuglen var bragt med indendørs for ikke at fryse ihjel. Der var usædvanlig stille selv om rummet var fyldt med Vallevs røverkrigere.

De sad ved langbordene og havde været i færd med at spise deres morgengrød. Nu kiggede alle op på Kragedronningen. Foran Berghild stod Birk.

”... så skal han ud eller blive?” sagde Kragedronningen oppe fra sin stol. ”Birks opførsel var fordækt. Ikke alene deltog han i overgrebet på Asdis, han lod også som om han havde været imod da Vebjørn tog sin straf. Han viste sig ikke at være til at stole på. Skal Birk forvises? Ja eller nej?”

”Ja!” rungede det gennem salen.

”Nej,” lød det fra nogle få.

Birk faldt på knæ og jamrede.

”Jeg er til at stole på nu, Kragedronning, altid, det lover jeg!”

Snehild bevægede sig stiltødt tættere på. Det undrede hende at Berghild overlod beslutningen til flertallet. Men måske var det klogt, det kunne være en måde at få tilfredse krigere på. Berghild holdt en lille pause. Hun kiggede ud over forsamlingen som om hun granskede hver enkelt. Endelig talte hun:

”Jeg hører jer. Det bliver som I ønsker. Men straf skal passe til ugerning, og at forvise Birk ud i så streng en vinter er det samme som at dræbe ham. Så stor var hans forbrydelse ikke at han fortjener døden. Ved Forsetes retsind, således bliver det: Birk kan blive indtil hylden springer ud. Mener I da stadig at han skal bort, vil det ske.”

Der lød tilfreds mumlen rundtomkring. Deres Kragedronning var viis og retfærdig.

”Godt. I kender hver især jeres dont for i dag. Spis færdig og gå i gang.” Berghild steg ned fra stolen.

Snehild smilede ved sig selv. Berghild fik det som hun ville have det, og gav samtidig alle en fornemmelse af indflydelse. Kun forbløffede det Snehild at krigerkvindens dom havde rummet mildhed. Hun havde opfattet Berghild som hård. Men retfærdigheden var tilsyneladende stærk i Berghild. Hendes beslutning var i sandhed en dronning værdig.

Tanken om Berghild og dronningetitlen fik det til at prikke, først i Snehilds hænder, så under hendes fodsåler, som om hun var ved at miste fodfæste. En gysen løb gennem hende, noget større var på spil, hun fornemmede det, Berghilds betydning var afgørende.

Og med ét svævede hun over frodige marker, hun var falke sejlede på vinden, hen over byer hvor brave mennesker evigt skulle nyde alskens lykke, over fred og velstand. En ny sol varmede verden. Ordene fyldte hende. Agre vil spire uden såsæd, alt ondt bedres.

Pludselig slikkede flammer mod hende. Hun udstødte et skrig. Kongebyen Himlinge brændte, hendes falkeblik så Brynjulf krydse klinger med Roald – de to mennesker i Himlinge hun holdt mest af – de befandt sig på tingstedet, kredsede om kongestenen og hinanden, begges sværd løftede og klar til det dræbende hug. Nej, nej, det måtte ikke ske!

En dunken trængte sig på. Lyden var insisterende, rytmisk. Hun var tilbage, i salen i Vallevs høvdingegård, og den dunkende lyd var hendes egen. Hun stod og hamrede sin sejdstav ned i gulvet. Havde hun talt højt? Det virkede sådan. Alle stirrede på hende. Snehild samlede sig.

De måtte ikke se at hun var rystet. Hun var igen blevet overmandet af uvelkomne syner, og denne gang havde hun ovenikøbet taget Nidhugstaven ud af ryghylstret og sejdet og talt uden at vide det. Hun bevægede sig op mod Berghild med rolig mine uden at se til siderne. Man veg ærbødigt for hende. Snakken begyndte igen, nogle satte sig og spiste videre, andre forsvandt udenfor til dagens gøremål.

Enkelte mænd fulgte hende på respektfuld afstand; hun anede at de ligesom kvinderne ønskede at hun skulle spå for dem. De sivede bort da de indså at hendes mål var Berghild. Berghild stod og talte lavmælt med Birk. Snehild kunne ikke høre hvad der blev sagt.

”Tak, Snehild,” sagde Berghild og sendte Birk bort med en håndbevægelse. ”Din sejdstav og dine vølvord om spirende agre stadfæstede min beslutning. Vil du kæmpe ved min side mod Himlinge når foråret kommer? Kong Roald forviste også dig.”

”Nej.”

Snehild vidste at hun lød mere sikker end hun følte sig. Hun havde set Roald og Brynjulf være i fare, mens byen brændte. Venner vendt til fjender. Hendes venner. Var der sandhed i synet? Burde hun alligevel tage til Himlinge? Berghild rynkede brynene. Kragen på hendes skulder skræppede og fløj hen på en stoleryg.

”Vores veje er forskellige,” fortsatte Snehild, ”og Himlinge er ikke min fjende selv om det kan se sådan ud. Men du og jeg søger det samme: forandring. Jeg ved ikke endnu hvad den rummer, og det tror jeg heller ikke du gør.”

”Ørnens død, Himlinges fald. Blodhævnen hviler på mig.”

”Blodhævn er ingen forandring.”

”Din tale er hovedløs,” sagde Berghild. Det lød som om hun undertrykte en irritation. ”Men sådan taler vølver måske altid.”

Salen omkring dem var langsomt ved at tømmes. Mændene var på vej ud for at tætn huse, bygge ildsteder og jage i skoven, vandkar skulle fyldes, og dyrene passes. I stedet dukkede kvinder op. De ryddede op efter morgenmåltidet, passede ildsted og gryder, malede korn i køkkenregionen og snittede rødder. Et par stykker satte sig i et hjørne ved køkkenudgangen og begyndte at skrabe nyflåede dyreskind rene.

”Du har skabt orden her.” Snehild så sig om. ”Dine folk adlyder dig. Du er en stærk leder. Men min vej er en anden.”

”Jeg forstår dig ikke.” Berghild lød oprigtigt undrende. ”Du er bevæbnet og kampdygtig. Er krig måske ikke ærefuldt?”

"Jeg har mine grunde." Snehild kunne ikke tillade sig fortroligheden, hun måtte ikke forklare at hun havde brug for hjælp til at få styr på sig selv og sine syner. At være vølse var at være alene.

"Gamle måder går i opløsning," fortsatte Snehild, "og vi har brug for opløsningen. Det indså jeg da jeg sad i Midgårdsormens mave. Det er en af årsagerne til at jeg må rejse ud. Jeg vil hjælpe Loke. Verden kan ikke undvære ham."

"Døden truer den der farer ud i fimbulvinteren," indvendte Berghild.

"Jeg er født under snestormes rasen. Jeg klarer mig."

De så på hinanden. To gange nu var deres skæbner blevet vævet sammen. Snehild kunne ikke fornemme om de nogensinde ville mødes igen. Berghild fastholdt hendes blik en stund.

"Tag i det mindste en ridehest," sagde hun endelig. "Du kan bruge Arvak, han er hurtig og årvågen. Det er den hvide hingst."

Så vendte Berghild om på hælen og forlod hende uden yderligere ord, og før Snehild kunne nå at sige tak. Snehild så efter hende. Kraka fløj igen hen på skulderen, og sammen forsvandt Kragedronningen og fuglen ud ad døren.